

VEERA NIEMINEN

EI MUISTETA
TAMMI
PAHALLA

"Kylläpä oli lystiä kyytiä" - HS Avioliittosimulaattorista

Veera Nieminen

EI MUISTETA PAHALLA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

tammi

75 VUOTTA

HELSINKI

© Ihaamaa ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2018
ISBN 978-952-04-0149-8
Painettu EU:ssa

Markukselle.
Elämälle.

I

Siinä se taas on, tuo katti. Enää minun ei tarvitse siristää silmiäni saadakseni sen ääriviivat asettumaan. Se ei häily, näy neljänä, niin kuin se teki tepastellessaan ensimmäistä kertaa eteeni. Siitä on yli vuosi. Kissa on koko ajan vahvistunut. Sen ääriviivat pysyvät, se on aivan kuin oikea kissa. Ainakin jos jätetään huomiotta se seikka, ettei sitä ole olemassa.

Katson sitä pitkään ja hymyilen, osoittaakseni, että sen läsnäolo on minulle nykyään ihan okei. Eikä se ole vanha-piika eikä mikään, jolla ei kissaa ole. Kissa tuijottaa minua, katse on taas mitäänsanomaton, harmaiden silmien sieluton tuijotus. Tuolla eläimellä ei ole lainkaan ilmeitä.

Valitsen viimeksi soitetun numeron. Eetu vastaa heti.

– Tarttis varmaan vähän räjäyttää jotain, sanon.

Kissa vilkaisee minua hieman ylimielisenä ja sulaa tapettiin. Se haluaa aina olla huomion keskipiste, häipyä jos puhun jonkun muun kanssa.

– Niinkö, Eetu kysyy.

Sen äänessä on huoli ja lämpö, vaikka se yrittää kuulostaa suorastaan ammattimaiselta.

– Niin.

Minun äänessäni on pelkkää laskelmoivaa pahuutta, tai niin ainakin toivon.

– No sitten räjäytetään.

Minä rakastan tuota ihmistä. Se suostuu räjäyttämään kanssani asioita joka kerta, kun minä olen hajalla. Tai vihainen. Tai molempia.

Nyt olen hajalla, koska elämäni tähän asti merkityksellisin ihmissuhde on päätynyt. Olen vihainen, itselleni, siitä, että annoin sen jatkaa liian kauan. Se olisi pitänyt päättää jo aikoja sitten. Olen vihainen siitä, etten osannut lopettaa ajoissa. En ylipäätään osannut lopettaa, ennen kuin se sairas perkele oli repinyt minut kokonaan hajalle. Itse asiassa en osannut lopettaa vielä siinäkään vaiheessa, vaan jonkinlaisina ihmisenriekaleina roikuin siinä kiinni, kunnes se lopulta ravisteli minut irti.

Sanoi, että minä ajoin hänet pois. Minä sanoin, että hän ajoi minut hulluuteen. Loppujen lopuksi hän kuitenkin nousi autoonsa ja ajoi pois. Jätti minut, luvattuaan kerta toisensa jälkeen, ettei koskaan jättäisi minua. Siitä minä olen vihainen. Todella, todella vihainen. Räjäyttelyvihainen.

– Mitä laitetaan, Eetu kysyy.

– En tiedä. Vähintään postilaatikko. Ehkä roskis.

– Oho. Noin paha? Voi sua. Mä pääsen vasta kuuden jälkeen.

– Sen postilaatikko.

– Häh? Onko sen pakko olla just sen? Eikös sinne ole kolmen vartin matka? Yhden postilaatikon takia?

– No räjäytetään sitten vittu autotalli jos se siitä on kiinni.

Toisessa päässä on hiljaista. Eetu tajuaa, että olen terroristimielentilassa normaalin uhokiukun sijaan.

– Joo, ei kun mennään vaan. Postilaatikko on hyvä.

Minulle tulee melkein surku sitä. Edelliset räjäyttelyreissut ovat olleet hauskoja. Ollaan naurettu ja vitsailtu, räjäytelty jotain pientä; hylättyjä postilaatikoita, valmiiksi rikkinäisiä ämpäreitä, pelkkiä paljaita pommeja metsänreunassa. Posautettu paha mieli pois. Sen jälkeen naurettu vähän lisää ja käyty grillillä syömässä makkaraperunat. Otettu pari olutta. Todella vapauttavaa.

Tästä reissusta ei välttämättä saa hilpeää tekemälläkään. Yleensä ei ole ongelmaa, jota postilaatikon pamahtaminen kappaleiksi ei ratkaisisi. Ei ole kuoppaa, josta muutama tunti Eetun seurassa ei nostaisi minua ylös tai vähintään reunalle keikkumaan. Ehkä tälläkin kertaa. Ehkä jo paluumatkalla soitamme Sunrise Avenueta: ”Choose to be me, to be free, to be my way...” Levy alkaa olla varmaan siltä kohtaa puhki. Meillä ei ole Eetun kanssa ollut onnea rakkaudessa viime aikoina. Tai no, oikein ikinä.

Eetu on paras ystäväni. Treffailimme joskus vuosia sitten. Meidän kai piti oikein alkaa seurustelemaan, mutta skippasimme rakastumisvaiheen kokonaan ja siirryimme siihen mukavaan, saumattomaan yhdessäolon helppouteen. Katselimme televisiota toistemme kainalossa ja viihdyimme.

Kerran harrastettiin seksiä. Se oli kiusallista kuin mikä, vähän kuin olisi veljeään pannut. Yritin esittää jotain intohimoa, Eetu samoin. Mietin koko ajan, että tuo teeskentelee, koska minäkin teeskentelin. Olisi pitänyt varmaan tyytyä puhtaasti tekniseen suoritukseen, se olisi ollut vähemmän kiusallista. Tai tilanne olisi ehkä pelastettu, jos

molemmat osapuolet olisivat rehellisesti purskahtaneet nauruun kesken kaiken, mutta ei. Vakavalla naamalla sitä hommaa väännettiin loppuun saakka, oih ja aah ja voih.

Eetu oli huono. En tiedä johtuiko se siitä kaikesta teeskentelystä. Tai sitten se johtui siitä, että minä olin huono, ja huonon kanssa on vaikea olla kovin hyvä. Tästä ei koskaan keskusteltu, eikä tulla keskustelemaan. Minä en koskaan voisi sanoa Eetulle, että hän oli huono pano. Enkä kestäisi kuulla, että minäkin olin. Sen verran todettiin, ettei se ollut hyvä idea, ja päätettiin sen yön jälkeen olla pelkkiä ystäviä.

En ikinä tunnusta kenellekään, että olen harrastanut Eetun kanssa seksiä. Ensinnäkin, koska en laske sitä edes seksiksi, ja toiseksi, koska en jaksa kuunnella sitä, miten mies ja nainen eivät voi olla ystäviä, varsinkaan, jos ovat olleet sängyssä. ”Jos se on tapahtunut kerran, niin se tapahtuu toisenkin.” Herran tähden, ei. Ei tapahdu.

En koskaan kertonut edes Jurille, vaikka muuten löin koko elämäni auki sen eteen kuin diaesityksen. Se olisi nostanut siitä hirveän haloon, yhdestä panosta, jota kukaan ei enää edes halua muistaa. Poistin tuon yhden kiusallisen kuvan elämäntarinastani.

Minulle tulee hyvä mieli, että on edes yksi asia, mistä olen valehdellut Jurille. Tai pikemminkin jättänyt kertomatta, mutta sekin riittää. Siitäs sai. Tekisi mieli kertoa sille nyt, hieroa sen naamaan, että minäpä olen harrastanut seksiä sen miehen kanssa, jonka kanssa sinä olet saunonut ja juonut kaljaa. Sen miehen, jonka kanssa minäkin olen saunonut ja juonut kaljaa. Sen miehen, jota minä sanon ystäväkseni. Se ei olekaan ystävä, vaan panokaveri, lällällä, miltäs nyt tuntuu?

Tuo on todella kelvoton lällätys, ja enemmän valetta kuin se, että olemme vain ystäviä. Tuon pahempaa en kuiten-

kaan keksi. Minulla ei ole mitään, millä hakata Juria, vaikka haluaisin hakata sitä. Räjähäköön postilaatikko.

Eetun tuloon on vielä ainakin kolme tuntia. Yritän katsella kissaa esiin nurkista, mutta se ei enää tule. Typerä mirri. Silloin, kun näin sen häilyväisen hahmon ensimmäisen kerran, olisin antanut mitä vain, että se olisi kadonnut iäksi. Säikähdin niin saatanasti, ensin sitä, että kämpässäni on joku eläin, ja sitten sitä, kun tajusin, ettei olekaan.

Olin menossa illalla nukkumaan, kun olin näkevinäni makuuhuoneen nurkassa liikettä. Painoin silmiäni kiinni niin kauan, että aloin nähdä vihreitä ja violetteja raitoja mustalla pohjalla.

Katsoin uudelleen nurkkaan, ja mielestäni siinä seiso i harmaaraidallinen kissa, vähän läpikuultavana. Teki mieli juosta ulos huoneesta, sitä pakoon, mutta se oli jotenkin vangitseva näky. Katsoin sitä jonkin aikaa silmiä räpätämättä, ja eläin vain katosi, hiipui pois kadoten tapetin kuvioihin. Viimeistään siinä vaiheessa tajusin, ettei hyödyttänyt juosta. Eläin ei ollut nurkassa, se oli minun päässäni. Päätään ei ole kai kukaan päässyt juoksemalla karkuun.

Ajattelin, että olen yliväsynyt, ja kissa lähtee nukkumalla. Painoin pään takaisin tyynyyn. Ikkunan pitkä sivuverho heilahti. Kissan hahmoa en saanut piirrettyä uudelleen mieleeni, mutta verhon heilahduksesta olin varma. Laitoin yövalon päälle. Huoneessa ei ollut mitään eikä ketään.

Minua ei kuitenkaan pelottanut niin paljon, kuin voisi kuvitella, sillä muistan nukahtaneeni melkein heti. Kuka nukahtaa nähtyään juuri läpinäkyvän kissan?

En ole puhunut kissasta kenellekään, koska minusta harhat ovat henkilökohtaisia. En muuten puhunut Jurille,

tästäkään. Juttelimme joskus pitkään siitä, minkälaista mahtaa olla, kun mieli todella rakoilee. Se olisi ollut tilaisuuteni. Jurin takapihalla, aamuyön auringonnousussa, muutaman viinilasillisen jälkeen: ”Niin no, mä näen kissan jota ei ole.” Eipä tullut sanottua. Muuten se oli hyvä keskustelu. Meillä oli hyviä keskustelujä.

En osaa varsinaisesti olla huolissani kissasta, koska olen muuten ihan kunnossa. Tai olin, kunnes Juri lähti. Nyt en ole kunnossa, mutta kissa ei ainakaan huononna tilannettani millään lailla. Siksi annan sen olla ja haluan, että muutkin antavat. Heimo. Sen nimi on Heimo.

Nyt Heimoa ei näy. En osaa tehdä mitään muuta kuin istua sohvalle ja tuijottaa mattoa. Ja kun istun sohvalle ja tuijotan mattoa, alkaa iskeä yksin jäämisen ahdistus. Kaivan puhelinta esiin soittaakseni jollekin, eksyttääkseni ajatukseni. Sitten päätän antaa sen tulla. Hetkeksi.

Juri lähti toissapäivänä. En ole pysähtynyt kahteen vuorokauteen, koska olen harhauttanut itseäni sen minkä olen ehtinyt. Olen siivonnut, shoppaillut ja tsättäillyt. Kirjoittanut runoja, uhmakkaita runoja ja poistanut sen jälkeen kaikki Jurin tekstiviestit puhelimestani. Poistin numeronkin. En itkenyt.

Kohta voisi olla aika hipaista hieman omaa tunne-elämäänsä, raottaa ovea itseensä ihan vähän, tai edes tuuletusikkunaa. Jos vain käpertyisi tähän. Antaisi tuskan tulla ihan hetkeksi, peitellä itsensä. Ihan hetkeksi.

Asetun makaamaan sohvalle kyljelleni. Suljen silmäni. Juri on heti siinä, sen kihara ruskea tukka sotkuisella poninhännällä. Harmaa t-paita, harmaat silmät. ”Älä koskaan mene pois.” Minä olen siinä, nojaan pääni Jurin olkapäähän.

”En mene. Koskaan”, Juri vastaa ja kieputtaa poninhäntäni kätensä ympärille ja pitää siitä kiinni. Siitä ja niskastani. Takertuu minuun, vai takerrunko minä siihen? Yhtä kaikki, me olemme siinä. Ajattelen, että tässä hetkessä on kaikki, koko historiani ja ikuisuus. En pääsisi irti vaikka haluaisin, enkä halua. Olen turvassa, kotona.

Avaan silmäni. Tunnen, kuinka paniikki alkaa hyökyä päälleni. Kissa tuijottaa minua parin metrin päässä, sekin näyttää säikähtäneeltä. Muistikuva on täyttänyt minut ja nyt, kun se on poissa, olen tyhjempi kuin koskaan. Yritän järkeillä tyhjyyden pois. Listaan päässäni kaikkea, mitä minulla on. Minulla on vaikka mitä.

Minulla on äiti ja isä. Tosin, useimmilla on. Minulla on työpaikka, kiva vuokra-asunto, muutama hyvä ystävä. Minulla on uusi maastopyörä ja melkein kahdensadan euron goretex-kengät. Ne on pirun hyvät jalassa. Minulla on paksu tukka ja melkein virheetön iho. Minulla on auto. Rahoitusyhtiön auto, mutta ajaessani sillä se tuntuu ihan omalta, joten se on minun. Ja minulla on näkymätön kissa.

Voisin luetella loputtomiin kaikkea, mitä minulla on, mutta minusta tuntuu, että minulla ei ole mitään. Oksettaa, mutta olen niin tyhjä, ettei ole edes mitä oksentaa. Minua itkettää, mutta en halua antaa sen tulla. Tekisi mieli soittaa Eetulle, että tulisi jo. Mutta kuulen jo ääneni kun sanoisin sen, se olisi jonkinlainen epätoivoinen vinkaisu. ”Voisit sä tulla jo?” Ja kun kuulisin sen epätoivoisen vinkaisun tulevan suustani, alkaisin itkeä. Ja sitten Eetu tulisi, vaikka kesken työpäivän tai perheriidan ja minulla olisi huono omatunto siitä, että hoputin sitä.

Viimeiset puoli vuotta elämäni on ollut ennen näkemätöntä vuoristorataa. En voi olettaa Eetun hyppäävän vauh-

dissa kyytiin joka kurvissa. Tosin tämä onkin nyt pääte-
pysäkki. Vaunu on pysähtynyt. Minä puristan turvakaarta ja
haukon happea ja mietin, että olipa rankka reissu. Mahassa
vääntää. Silti, jos minulta kysyttäisiin, haluanko uuden
kierroksen, minä nyökkäisin. Onneksi minulta ei kysytä.
Tasaisempi elämä odottaa.

Kissa tuijottaa minua ja kallistaa päätään. En tiedä yrittääkö
se näyttää empaattiselta, mutta se ei ainakaan onnistu. Kissa
ei ole koskaan empaattisen näköinen. Nousen sohvalta,
mutta sitten en yhtäkkiä keksikään mihin olisin menossa
ja istun takaisin.

– Mitä vittua Heimo nyt?

Kissa ei vastaa. Minä istun ja tuijotan olohuoneen verhoa.
En ajattele mitään. En halua ajatella. Näin voi vain olla.
Kissa katoaa, en huomaa käveleekö se pois niin kuin kissa
vai haihtuuko kuin heure.

Mietin, että onkohan sillä muitakin paikkoja missä se käy
kummittelemassa. Olen siitä mustasukkainen. Haluaisin,
että se olisi pelkästään minun kissani.

*

Ajamme Eetun kanssa kohti Jurin taloa. Olemme odotta-
neet, että tulee vähän hämärää. Odotellessamme joimme
teetä ja söimme melkein kokonaisen mutakakun.

– No, mikä nyt tuli? Eetu kysyi kun tee oli kupissa.

Kysymys oli vähän välinpitämätön, se olisi voinut sanoa
”taas”, mutta ei sanonut. Tämä on minun ja Jurin neljäs
ero. En tiedä tajuaako Eetu vielääkään, että tämä on lopulli-
nen.

– Ei siitä vaan tule mitään, sanoin päättäväisesti.

Sytä on ruodittu jo edellisten erojen yhteydessä. Samat syyt pätevät edelleen.

– Ei tule? Vai ei tullut?

Aikamuotovirhe, jonka vain Eetu voi huomata.

– Ei tullut.

Tuo tuntui pahalta sanoa. ”Tästä ei tule mitään” on turhautumista. ”Siitä ei tullut mitään” on luopumista. Minä opettelen käyttämään luopumisen aikamuotoja.

– No höh, Eetu totesi ja leikkasi mutakakkua. – Harmi.

Niin. Harmi. Tiedän, ettei se ole Eetun mielestä harmi. Eetu on nähnyt, mitä juuri päättynyt suhteeni on tehnyt minulle. Sillä on varmasti harmi siitä, että minulla on paha olla, mutta se on salaa tyytyväinen, että pahan olon aiheuttaja on poissa kuvioista.

Jurilla on metallinen postilaatikko samassa rivissä kuuden muun postilaatikon kanssa. Eetun mielestä sen räjäyttämisen on huono idea. Minun mielestäni se on hyvä idea. Eetu sanoo, että naapureidenkin laatikot tulevat ottamaan osun. Minä sanon, että Eetu on surkea panostaja, jos ei pysty räjäyttämään vain yhtä postilaatikkoa.

– Roskis? Eetu yrittää.

– Ei. Postilaatikko. Mä sanoin sille, että jos se jättää mut niin räjäytän sen postilaatikon.

– Mitä vittua, jättikö se sut?!?

– Jätti.

– Mitä vittua?

Eetu vaikuttaa aidosti järkyttyneeltä. En tiedä miksi se kuvitteli, että minä olen jättänyt Jurin. Nyt sen silmiin syytty tuttu pilke.

– Ottaako prinsessalla vähän koville?

Naurahdan. Aidosti, huomaan, ihmeekseni.

– Ei tietenkään ota. Muuten vaan haluan, että sen postilaatikko lentää avaruuteen.

– Sehän tietää sitten että se olit sä?

– Niin?

– Sehän tekee rikosilmoituksen.

– Niin?

Eetu katsoo minua ja huokaisee isällisesti.

– Sitten sä oot kusessa.

– Näytänkö mä ihmiseltä joka sabotoi toisten omaisuutta?

– Näytät. Sulla on sitä tarkoitusta varten valittu musta huppari päällä ja pommi jalkatilassa.

– Niin mutta jos et tuntis mua. ”*Mitä?* Anteeksi nyt vain, konstaapeli, mutta näytänkö minä ihmiseltä, joka osaa rakentaa pommin tai uskaltaa räjäyttää jotain? *Miksi* minä tekisin sellaista? Sehän olisi naurettavaa, eihän se Patjaksen postilaatikko minua ole jättänyt, vaan herra Patjas itse.”

Katson Eetua viattoman bimbon ilmeellä. Varmemmaksi vakuudeksi vedän vielä hupun pois päästäni ja pöyhin vaaleita kutrejäni. Eetu vilkaisee minua ja nauraa.

– Anteeksi vain, neiti, mutta te olette melkoinen noita.

– No anteeksi vain, mutta te olette pommimies, joten teillä ei ole varaa kritisoida.

Nauramme molemmat. Tunnelma on hilpeä ja minut täyttää hetkeksi onni siitä, että minä olen juuri nyt tässä.

Postilaatikko räjähtää kummallisen kimeän paukahduksen säestämänä. Minä tunnen ensin koston suloisen, lohdutta-

van sipaisun. Sitten tajuan, että tuo pamahdus oli lopullinen. Tuo pamahdus tarkoitti sitä, että paluuta ei ole.

Jurin postilaatikosta ei takuulla ole mitään jäljellä. Ei edes sitä nimilaattaa, josta se ei koskaan saanut peitettyä eksänsä nimeä pois. Ei, vaikka minä käytännössä jo asuin sen luona. Sanoin siitä kerran ja Juri suuttui. Oli selviö, että hänen ja Hanna-Leenan suhde oli lopullisesti ohi, miksi minä tarvitsin todisteita siitä? Totta sekin, tavallaan. Ajatella, että siitäkin kulahtaneesta Hanna-Leenasta postilaatikon kyljessä saatiin riita aikaiseksi. Kaikesta saatiin.

Ja jokaisen riidan jälkeen tuntui, että olimme lähempänä toisiamme kuin koskaan. Toisissamme. Tuntui, kuin jokainen riita ja ero ja kriisi olisivat olleet kivuliaita askeleita eteenpäin, tiellä täydelliseen autuuteen. Hintaa, joka piti maksaa siitä, että jokainen hetki, jonka olimme sovussa, oli pala taivasta. Aina vain isompi pala. Me ajattelimme, että kun kaikki riidat on riideltä, kun kaikki särvät on hiottu, koko taivas on meidän. Niin me todella ajattelimme. Se oli lapsellinen ajatus, mutta kaunis. Me kai saimme siitä voimaa riidellä lisää.

Jurin postilaatikko Hanna-Leenoineen lentää sananmukaisesti taivaalle. Kuulen kolauksen, kun pala siitä putoaa johonkin, ehkä jonkun naapurin auton katolle. Jurin auto ei ole pihassa. Mietin, missä se on.

Eetu haluaisi mennä vielä kurkkaamaan, miten monta laatikkoa telineeseen jäi. Minä hoputan sitä autoon. Joku soittaa ihan kohta poliisit.

– Oho, Eetu sanoo autossa.

– Oho, minä toistan.

Hymyilemme.

– Makkaraperunat?

– Ei oikein maistu. Liikaa mutakakkua. Eikö sun pitäis olla kohta kotona?

Eetu seurustelee. Sen tyttöystävä on niin nuori, että se asuu vielä vanhemmillaan. Se viettää Eetun luona kaikki yöt, mutta ei suostu muuttamaan yhteen, koska on saanut jostain, varmaan vanhemmiltaan, päähänsä, että ensin pitää asua yksin, ennen kuin kannattaa muuttaa kenenkään kanssa yhteen.

Minä mietin, että miten se aikoo tuon toteuttaa, jos vastoin kaikkia odotuksia niiden suhde jatkuu ja vakavoituu. Vuokraako se jostain yksiön, eikä sitten enää vietäkään öitä Eetun luona, vaan omassa kämpässään. Vai vuokraako se jostain yksiön, jossa se ei kuitenkaan koskaan vietä aikaansa, mutta sen postit menee sinne? Että se voi sanoa vanhemmilleen, että nyt minä asun yksin.

Typerää ja järjenvastaista. Olen sanonut sen Eetullekin. Eetu on sanonut sen Iidalle. Tosin kertomatta, että minä sanoin, koska yritän pysytellä väleissä Iidan kanssa. Iida ei usko. Iida haluaa oman asunnon, vaikka se on niin ripustautuva, että jos Eetu on liian kauan iltaisin jossain, sanotaan vaikka, että räjäyttelemässä postilaatikoita, se meinaa tulla hysteeriseksi.

– Ei mulla mikään kiire ole.

– Jaa ei vai? Missäs Iida on?

Huomaan äänensävyssäni ärsyttävää ivallisuutta.

– Kyllä se kotona on, mutta kyllä se siellä pärjää.

Eetu ei joko huomannut ivaa, tai sitten se ei välitä.

– Käydään nyt ainakin jossain kahvilla, se jatkaa.

Eikö se halua mennä kotiin?

– Etkö sä halua mennä kotiin? Mikäs nyt on?

- Ei mikään. Mä oon nähny Iidan viimeks aamulla ja sut kolme viikkoa sitten. Käydään nyt vielä kahvilla.
- No käydään vaan.

Mietin, sääliikö Eetu minua, eikö se halua, että menen yksin tyhjään asuntooni. Yrittääkö se pitkittää sitä. En halua, että se säälii minua, sellainen ei ole ollut meillä tapana, ylenpalttinen empaattisuus. Jos Iidaa ei olisi, Eetu tulisi minun luokseni yöksi. Katseltaisiin kasuaalisti telkkaria ja nukutaisiin vierekkäin, sen käsi minun selkäni päällä.

Menemme huoltoasemalle kahville. Jossain vaiheessa minua alkaa vaivata, että istun selkä ovelle päin. Mitä jos Juri tulee tänne, se käy täällä usein kotimatalla. Jos olisin kasvot ovelle päin, se näkisi minut heti, ja voisin olla niin kuin sitä ei olisikaan. Se satuttaisi sitä, ihan varmasti, vaikka se itse päätti olla loppuelämänsä niin kuin minua ei olisikaan.

Mietin, että jos se onkin tullut jo katumapäälle. Tajunnut, etten minä niin hullu olekaan kuin se kuvittelee. Sitten se menee kotiinsa ja viimeistään aamulla huomaa, että sen postilaatikko on lentänyt taivaalle. Ei tue sitä näkemystä, etten minä niin hullu olekaan.

Toisaalta, Jurin katumapäällä ei ole enää minulle merkitystä. Tämä oli viimeinen ero, lopullinen, ja vaikka se vielä haluaisi minut takaisin, en menisi. No totta kai menisin.

- Mites Iidan kanssa, kysyn Eetulta.

- Sitä samaa. Pitäis käydä enemmän jossain yhdessä ja pitäis keksiä joku yhteinen harrastus. Eikö se oo vähän väkinäistä, keksiä joku yhteinen harrastus? Jos ei sitä ole niin sitä ei ole. Sitten harrastetaan vaan seksiä. Molemmat kuitenkin tykkää siitä.

Mietin, että miten helvetissä, mutta en kysy. Joidenkin genitaalit on kai vaan luotu yhteen ja toisten ei.

– Niin. Se on ihan hyvä harrastus.

Eetu rykäisee kuuluvasti ja madaltaa sitten ääntään.

– Se on täällä.

– Iida?

Käännyn katsomaan ovelle. Minulla on jotenkin syyllinen olo, koska puhuimme juuri Eetun ja Iidan parisuhteesta. Kukaan ei halua, että oma kumppani puhuu parisuhteestaan kenellekään muulle.

– Juri, Eetu sanoo.

Huomasin jo sanomattakin. Juri ei huomannut meitä, vaan paineli suoraan myymälän puolelle.

– Lähdetäänkö, Eetu kysyy.

Ehtisimme pois, ennen kuin Juri tulee myymälästä ja näkee meidät.

– No ei. Meillä on käsittääkseni oikeus olla täällä.

– Kello on yli puolenyön ja me ollaan pommittajavaatteissa.

– Ihan sama. Se tietää, että se olin mä.

– Niin, ja sä haluat että se tietää, että se olit sä. Mutta mä en halua että se tietää, että se olin myös mä. Nyt mennään.

Eetu nousee, mutta liian myöhään. Juri on jo myymälän kassalla ja näkee meidät. Minä käänän teatraalisesti katseeni pois ja lähdän kävelemään ulko-ovelle. Sydän hakkaa niin, että pelkään Jurin kuulevan sen. Eetu nyökkää Jurille jonkun kömpelön tervehdyksen ja seuraa perässä.

– Me ollaan niin kusessa, Eetu sanoo, kun kaasutamme pois huoltoaseman pihasta.

– Eikä olla. Ei se halua mua kuseen. Eikä sua. Ja se tietää, että se on ihan itse aiheuttanut tuon pienen pamahduksen.

– Pimahduksen.

– Pamahduksen.

– Sä olet pimeä nainen.

Eetu sanoo tuon niin suurella rakkaudella, että sydämeni suorastaan sulaa. Minä olen. Ja nyt minä saan olla, ihan niin pimeä kuin haluan. Kukaan ei määrää minua enää.

– Jos Iida jättäis sut niin kyllä säkin haluaisit räjäyttää jotain.

– No en tiedä.

– Se on kuule tosirakkauden mitta, sanon ja tönäisen Eetua vähän.

– Sulle ehkä. Mä luulen, että muitakin mittareita on, se sanoo ja nauraa.

Minä en tiedä mitkä sen tunteet Iidaa kohtaan on. Se ei varmaan tiedä ihan tarkkaan itsekään. Minä tiedän, että ainakaan se ei ole sitä, mitä minä nykyään käsitän oikeaksi rakkaudeksi. En kuitenkaan koskaan aio sanoa sitä ääneen. Sitä ei voi kertoa kenellekään. Jokaisen ihmisen tiellä varmaan tulee piste, jossa viimein ymmärtää, mitä oikea rakkaus tarkoittaa.

Välillä olen toivonut, etten minä vieläkään tietäisi. Että minä edelleen etsisin, ja kun löytäisin, se olisi joku, jonka kanssa pystyisi olemaan. Tai etten koskaan saisi tietääkään. En tajuaisi, että olen jäänyt mistään paitsi. En huomaisi menettäneeni mitään. Oikea rakkaus sotkee ihmisen elämän lopullisesti.

Välillä olen toivonut, että olisin tyytynyt niihin kevyisiin kiintymyssuhteisiin, joissa viihdyin ennen Juria. Tai

oikeastaan en viihtynyt, mutta pistäydyin. Olisin tyytynyt vaikka Eetuun. Se ei olisi koskaan rikkonut minua. Se ei olisi koskaan rikkonut minua, koska en tunne sitä kohtaan mitään sellaista, että se saisi minut rikki.

Menen kotiin. Vilkaisen nurkat, kissaa ei näy. Olen totaalisesti yksin. Suljen silmäni ja näen silmissäni Jurin postilaatikon kappaleet lentämässä ilmojen halki. Voin melkein kuulla kimeän pamauksenkin. Hymyilen vähän. Minua ei haittaa olla yksin. Pärjään yksin. Tämä oli ajanjakso elämänsäni, joka piti räjäyttää pois ja nyt se on räjäytetty.

*

Herään aamulla tekstiviestiin. Vaikka olen poistanut Jurin numeron, tiedän heti, että viesti on siltä. Muistan kolme viimeistä numeroa ulkoa. No, viisi. Seitsemän, itse asiassa. Muistan siis koko numeron, en tiedä mitä järkeä sen poistamisessa oli, koska voisin soittaa Jurille koska tahansa ulkomuistista.

Ihan vitun lapsellista. Katokin että oli tasan viimeinen kerta.

Ihan vitun lapsellista? Kerronko minä sinulle, Juri Sakari, mikä on ihan vitun lapsellista? Ja mikä on ihan vitun raukkamaista? Ja mikä on ihan täydellisen, paskamaisen petturi- maista? Se, että mies jättää jonkun luvattuaan, ettei koskaan jätä! Mikä sellainen mies on?

Katokin että oli tasan viimeinen kerta? Luuletko sinä, että minä räjäytän sinun postilaatikkosi uudestaan? Sitä ei ole enää, tampio! Kuka sinä kuvittelet olevasi sanelemaan mitä minä teen tai en tee? Katokin, että oli viimeinen kerta tai mitä? Kerrot äidille?

”EN TIEDÄ, MIKSI MINUN PÄÄNI LOI ASUNTOONI
KEIKISTELEMÄÄN JUURI KISSAN. OLISI LUONUT
JONKUN KREIKKALAISEN ADONIKSEN.”

Mikään ei lämmitä erossa paremmin kuin
kunnan kosto!

Ei Piipe hullu ole. Hän nimeää näkymät-
tömän kissansa Heimoksi, mutta on muuten
ihan kunnossa. Tai oli, kunnes Juri lähti. Nyt
tarvitaan Eetua, se mies osaa panostaa! Kun
Jurin postilaatikko räjähtää kohti korkeuksia,
saattaa kyllä olla ettei entiseen ole paluuta...
Silti Piipe ei voi päästää irti. Kosto houkuttaa
liikaa, tai ehkä se kirottu Juri?

Avoliittosimulaattorin kirjoittajan huumori
puree taas aiheen ytimeen! Nyt aihe on kosto.
Tai rakkaus. Ainakaan se ei ole seonnut vanha-
piika ja hänen kissansa.

